

УДК 347.73

І. В. Буряк*аспірант кафедри фінансового права
Національного університету державної фіскальної служби України***ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕТАПУ ПІДГОТОВКИ ДО ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ
ПРО НАДАННЯ МІСЦЕВОЇ ГАРАНТІЇ**

Постановка проблеми. В умовах недостатності в органів місцевого самоврядування власних і закріплених доходів місцевих бюджетів та інших матеріально-фінансових ресурсів, а також обмеженості можливостей використання інституту місцевих бюджетних запозичень, слабкої фінансової дисципліни органів місцевого самоврядування, відсутності належних гарантій для кредиторів влади щодо повернення вкладених коштів, а також відсутності чітких положень законодавства, які б виступали запобіжниками випадків неповернення коштів, вагомий інтерес викликає інститут місцевих гарантій.

Питання державних і місцевих гарантій та загалом місцевого боргу, зокрема, аналізували такі дослідники, як В. Андрущенко, В. Башко, Й. Бейскід, С. Березовська, Т. Богдан, І. Бураковський, І. Бурмака, Г. Возняк, Л. Воронова, М. Гапонюк, І. Заверуха, В. Зимовець, О. Кириленко, М. Корнієнко, Н. Костіна, В. Кравченко, А. Крисоватий, Т. Луніна, О. Музика-Стефанчук, С. Нефьодов, О. Орлюк, В. Опарін, С. Попова, І. Шпак, І. Щербетун, В. Федосов, Н. Якимчук та інші. Проте питанням процесу підготовки до прийняття рішення про надання місцевих гарантій, виокремлення окремих проблем його правового регулювання та правореалізації увага приділяється мінімальна.

Метою статті є розкриття правових засад етапу підготовки до прийняття рішення про надання місцевої гарантії.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до положень Європейської хартії місцевого самоврядування, «для цілей здійснення позик інвестиційного капіталу органи місцевого самоврядування мають доступ до національного ринку капіталу в межах закону» [1], що належить до правових засад фінансового забезпечення виконання покладених на територіальні громади та органи місцевого самоврядування, які діють від їхнього імені, функцій і завдань. В Україні правові засади інституту місцевих гарантій закріплені передусім в положеннях Конституції України, Закону України «Про місцеве самоврядування», Бюджетного, Цивільного та Господарського кодексів України. При цьому в національному законодавстві право на надання місцевої гарантії є розширеним, оскільки передбачає надання як внутрішньої, так і зовнішньої гарантії, що впливає з положень ч. 4 ст. 17 Бюджетного кодексу (далі – БК) України

[2]. Це відповідає також ч. 3 ст. 16 БК України, де передбачено право всіх міських рад здійснювати місцеві зовнішні запозичення шляхом отримання кредитів (позик) від міжнародних фінансових організацій. Відповідно до ч. 2 ст. 17 БК України, «місцеві гарантії можуть надаватися за рішенням Верховної Ради Автономної Республіки Крим, відповідної міської ради для забезпечення повного або часткового виконання боргових зобов'язань суб'єктів господарювання – резидентів України, що належать до комунального сектору економіки, розташовані на відповідній території та здійснюють на цій території реалізацію інвестиційних проектів, метою яких є розвиток комунальної інфраструктури або впровадження ресурсозберігаючих технологій» [2].

Отже, процес надання місцевої гарантії розпочинається ініціюванням отримання кредитів (позик) під реалізацію інвестиційного проекту та прийняття попереднього рішення щодо надання місцевої гарантії. Однак варто зазначити, що є певна суперечність між БК України, який акцентує на тому, що місцева гарантія надається для реалізації інвестиційного проекту і виключно на забезпечення зобов'язань суб'єктів комунального сектору економіки, та положеннями інших законів, зокрема Закону України «Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії» [3], де передбачена можливість надання місцевої гарантії забезпечення виконання зобов'язань теплопостачальних і теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії, Цивільного кодексу (далі – ЦК) України, який передбачає можливість надання місцевої гарантії для забезпечення виконання мирової угоди, укладеної між комунальним підприємством і кредитором, тощо. Отже, виникає потреба узгодження положень таких законів.

Процедура залучення кредитів ініціюється комунальними підприємствами міста або органом місцевого самоврядування, до сфери управління якого входить комунальне підприємство. Про це часом прямо вказується в рішеннях місцевих рад та їхніх виконкомів [4]. Підготовлений ними інвестиційний проект має відповідати вимогам, що

містяться в законодавстві. Наприклад, поняття «інвестиційний проект» закріплено в ч. 3 ст. 2 Закону України «Про інвестиційну діяльність» та в п. 28 ч. 1 ст. 2 БК України, де закріплено, що інвестиційний проект: 1) комплекс заходів, визначених на основі національної системи цінностей і завдань інноваційного розвитку економіки та спрямованих на розвиток окремих галузей, секторів економіки, виробництва, регіонів; 2) виконання таких заходів здійснюється з використанням коштів державного та/або місцевих бюджетів чи шляхом надання державних та/або місцевих гарантій [2]. Відповідно до ч. 7 ст. 2 Закону України «Про інвестиційну діяльність», місцеве інвестування та підтримка реалізації інвестиційних проектів за кошти місцевого бюджету та/або кредитів (позик), залучених під місцеві гарантії, здійснюються в порядку, встановленому органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, відповідно до вимог бюджетного законодавства [5].

Варто зазначити, що оскільки місцева гарантія належить до форм «державної допомоги», то відповідно до чч. 8–10 ст. 9 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» суб'єкт господарювання, який має намір отримати державну допомогу, 1) зобов'язаний подати надавачеві місцевої гарантії відомості про господарську діяльність, про державну допомогу, отриману ним за останні п'ять років, про правові підстави для отримання державної допомоги, її форму та мету; 2) зобов'язаний подати відомості про господарську діяльність, а також про всю незначну державну допомогу, отриману ним протягом останніх трьох років, її форму та мету [6]. Варто зауважити, що в постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для забезпечення розвитку регіонів та підтримки середнього та малого підприємництва» від 7 лютого 2018 р. № 57 чітко окреслено критерії, яким має відповідати суб'єкт комунального сектору економіки, що звертається за отриманням такої форми державної (публічної) допомоги, як місцева гарантія [7].

Наступним аспектом, що передуює наданню місцевої гарантії, є отримання кредитної рейтингової оцінки територіальною громадою міста (АРК) чи комунальним підприємством. Відповідно до ст. 4-1 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні», випадки обов'язкового визначення рейтингової оцінки емітентів і цінних паперів визначаються законом [8]. Пряма вимога щодо рейтингової оцінки міст відсутня, проте рейтингової оцінки потребують «усі види боргових та іпотечних емісійних цінних паперів, які не розподіляються між засновниками або серед задалегідь визначеного кола осіб і мо-

жуть розповсюджуватися шляхом публічного розміщення, купуватися та продаватися на фондовій біржі, крім державних цінних паперів та цінних паперів, емітованих Державною іпотечною установою» [ст. 4-1, 8]. Отже, рейтингової оцінки потребують облігації місцевої позики, оскільки вказаний виняток на них не поширюється. Тож у законодавстві відсутній обов'язок територіальної громади чи суб'єкта комунального сектору економіки пройти процедуру рейтингової оцінки. Наявність у суб'єкта господарювання чи у територіальної громади (АРК) кредитного рейтингу є важливою умовою відкритого фінансового ринку і використовується на міжнародному рівні, зокрема, під час проведення переговорів з інвесторами для залучення коштів.

Національна рейтингова шкала дає змогу оцінити кредитний ризик позичальника – регіону, органу місцевого самоврядування, суб'єкта господарювання – та окремих боргових інструментів – облігацій, векселів, позичок [9]. Отже, територіальна громада, яка здійснює випуск облігацій місцевої позики, проходить кредитну рейтингову оцінку як емітент, а також визначається рейтингова оцінка облігацій місцевої позики як цінних паперів. Але виділяють ряд проблемних моментів: 1) послуги міжнародних рейтингових агентств є непомірно дорогими для більшості територіальних громад – емітентів [10]; 2) суверенний рейтинг України як держави, який становить своєрідну верхню межу для позичальника цієї країни, є досить низьким [11].

На 2018 рік міжнародним рейтинговим агентством S & P Global Ratings підтверджено довгострокові і короткострокові суверенні кредитні рейтинги України за зобов'язаннями в іноземній і національній валюті на рівні «В- / В», а прогноз агентства по рейтингу України – «стабільний» [12]; 3) кредитна рейтингова оцінка територіальної громади здійснюється на певний період – період розміщення відповідних облігацій місцевої позики і потребує постійного оновлення.

Треба визнати, що з метою залучення внутрішніх і зовнішніх кредитів, стимулювання інтересу до інвестиційних проектів і задоволення кредиторів у фінансовій спроможності територіальних громад, платоспроможності комунальних підприємств, а також із метою уникнення чи запобігання неплатоспроможності емітента, власне органи місцевого самоврядування та комунальні підприємства мають бути самі зацікавлені проходити кредитну рейтингову оцінку, що «характеризує рівень спроможності емітента цінних паперів своєчасно та в повному обсязі виплачувати відсотки та основну суму за борговими зобов'язаннями щодо боргових зобов'язань інших позичальників» (ч. 1 ст. 1 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні»). З цього приво-

ду Н.М. Ковалко зазначає, що «обов'язковій рейтинговій оцінці мають підлягати підприємства, у статутних капіталах яких є частка комунальної власності» [13]. Так само, вважаємо, обов'язковій кредитній рейтинговій оцінці мають підлягати територіальні громади міст та Автономна Республіка Крим, які вступають у відносини взяття місцевих запозичень чи надання місцевих гарантій.

Оскільки на всіх рівнях бюджетної системи запроваджено програмно-цільовий метод, який, зокрема, передбачає складання прогнозу бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди відповідно до ст. 21 БК Кодексу (ст. 20 ч. 9 БК України), що схвалюється Радою міністрів Автономної Республіки Крим чи виконавчим органом міської ради, саме цим документом мають бути підтверджені наміри щодо реалізації інвестиційних проєктів у комунальному секторі економіки.

Прогноз місцевого бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди складається з дотриманням вимог ч. 4 ст. 21 БК України, де передбачено, що прогноз місцевого бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди містить індикативні прогнозні показники місцевого бюджету, зокрема індикативні прогнозні показники місцевого боргу та гарантованого Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста боргу, які містять показники майбутніх місцевих гарантій. Цей прогноз складається та схвалюється, відповідно, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевою державною адміністрацією (якщо йдеться про місто Київ) або виконавчими органами відповідних місцевих рад.

Підготовка проєкту рішення про надання місцевої гарантії як окрема стадія, що передуює наданню місцевої гарантії, передбачає складання власне окремого проєкту рішення щодо надання конкретної місцевої гарантії, яка ґрунтується на прогнозі місцевого бюджету та висновку Ради міністрів Автономної Республіки Крим або виконавчого органу міськради стосовно доцільності залучення кредиту (позики) під гарантію для виконання (реалізації) інвестиційного проєкту. Підготовка проєкту рішення здійснюється фінансовим органом міської ради завчасно – ще на етапі узгодження основних умов кредитного договору, договору надання гарантії та договору про погашення заборгованості позичальника перед територіальною громадою міста (Автономною Республікою Крим). З цього приводу в рішенні про надання місцевої гарантії відповідно до ч. 3 ст. 17 БК України має міститися вимога, що гарантія надається на умовах платності, строковості, а також забезпечення виконання зобов'язань у спосіб, передбачений законом [2], а також повинні бути визначені основні умови правочину щодо надання місцевої гарантії та його форма, повноваження щодо укладання такого договору.

Відповідно до п. 2 Порядку надання місцевих гарантій, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14 травня 2012 р. № 541 [14], рішення Верховної Ради Автономної Республіки Крим або відповідної міськради має містити такі відомості: 1) назву інвестиційного проєкту, для виконання (реалізації) яких залучається кредит (позика) під гарантію; 2) повне найменування та місцезнаходження суб'єкта господарювання, для забезпечення боргових зобов'язань якого надається гарантія (далі – позичальник); 3) умови надання кредиту (позики) – обсяг, строк, відсотки за користування кредитом (позикою) та строки їх сплати; 4) строк надання гарантії; 5) розмір і вид забезпечення виконання боргових зобов'язань позичальника; 6) розмір плати за надання гарантії [14].

Назви проєкту рішення про надання гарантії різняться, однак переважно таке рішення одержує назву «Про надання місцевої гарантії...». Орієнтовний перелік проєктів на наступний бюджетний період за проєктами, що фінансуються під місцеві гарантії міжнародними фінансовими організаціями, надається у вигляді інформаційних матеріалів до проєктів рішень про місцевий бюджет на відповідний період і повинен розміщуватися на інформаційному ресурсі (офіційному веб-сайті) відповідної міської ради (АРК).

Важливою стадією є підготовка висновку стосовно доцільності залучення кредиту (позики) під гарантію для виконання (реалізації) інвестиційного проєкту. Відповідно до п. 4 Порядку про надання місцевих гарантій висновок Ради міністрів Автономної Республіки Крим або виконавчого органу міськради стосовно доцільності залучення кредиту (позики) під гарантію для виконання (реалізації) інвестиційного проєкту має містити інформацію про: 1) зміст, цілі, завдання та очікувані результати; 2) вплив інвестиційного проєкту на економічний і соціальний розвиток відповідної території; 3) оціночну вартість інвестиційного проєкту та строки їх виконання (реалізації); 4) обсяг кредиту (позики), які залучаються для виконання (реалізації) інвестиційного проєкту, джерела їх повернення; 5) оцінку ефективності виконання (реалізації) інвестиційного проєкту [14]. Такий висновок схвалюється рішенням Ради міністрів Автономної республіки Крим, місцевої державної адміністрації Києва (виконавчого комітету місцевої ради міста).

І лише після цього відбувається погодження Міністерством фінансів України обсягу та умов залучення кредиту (позики) під місцеву гарантію для виконання (реалізації) інвестиційного проєкту. У ч. 2 ст. 74 БК України встановлено правило, відповідно до якого «обсяг та умови надання місцевих гарантій повинні погоджуватися з Міністерством фінансів України» [2]. Насамперед, з Міністерством фінансів України погоджуються

обсяг та умови надання місцевих гарантій [15], а вже другий етап – після попереднього узгодження обсягу та умов кредиту з банком (міжнародною фінансовою організацією) до Міністерства фінансів України подається визначений пакет документів для узгодження місцевої гарантії.

Це здійснюється шляхом надсилання Верховною Радою Автономної Республіки Крим або міською радою, що має намір надати місцеву гарантію, письмового повідомлення (яким власне і підтверджує такий намір), до якого додаються, зокрема: 1) прогноз місцевого бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди, схвалений Радою міністрів Автономної Республіки Крим чи виконавчим органом міської ради; 2) проект рішення про надання гарантії; 3) висновок Ради міністрів Автономної Республіки Крим або виконавчого органу міськради стосовно доцільності залучення кредиту (позики) під гарантію для виконання (реалізації) інвестиційного проекту; 4) прогноз місцевого бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди, схвалений Радою міністрів Автономної Республіки Крим чи виконавчим органом міської ради [п. 4, 14].

Основним предметом перевірки є дотримання вимог законодавства щодо загального обсягу місцевого боргу та гарантованого Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста боргу, а також можливість дотримання вимоги ч. 6 ст. 74 БК України, відповідно до якої видатки місцевого бюджету на обслуговування місцевого боргу не можуть перевищувати 10 відсотків видатків загального фонду місцевого бюджету протягом будь-якого бюджетного періоду, коли планується обслуговування місцевого боргу [2]. Під час фінансового контролю, що здійснюється Міністерством фінансів України, має бути підданий перевірці також другий важливий для кредиторів аспект: законність такого кредиту, що забезпечується місцевою гарантією, самої місцевої гарантії, допустимості віднесення певних об'єктів до предметів застави і те, що спеціально обумовлені механізми захисту прав кредиторів не суперечать національному (регіональному) законодавству [16]. Вважаємо, що це має бути прямо прописано в Порядку надання місцевих гарантій.

Відповідно до п. 5 Порядку, Міністерство фінансів України після надходження повного пакету документів, які зазначені у п. 4 вказаного Порядку, має дискреційні повноваження щодо прийняття протягом одного місяця рішення в такому порядку: 1) за результатами розгляду документів проводить перевірку їх відповідності обсягу та умов надання місцевої гарантії вимогам бюджетного законодавства з огляду на встановлений офіційний курс гривні до іноземної валюти, що встановлений Національним банком України на дату проведення перевірки. Таке здійснюється

передусім якщо зобов'язання за запозиченнями та/або кредитами, які забезпечені місцевою гарантією, виражені в іноземній валюті; 2) приймає рішення у формі наказу про погодження обсягу та умов надання місцевої гарантії або вмотивовану відмову в такому погодженні, яке доводиться до відома Верховної Ради Автономної Республіки Крим чи міської ради.

Погодження Мінфіном обсягу та умов надання місцевої гарантії не є гарантією держави щодо виконання зобов'язань позичальника, пов'язаних із наданням місцевої гарантії, і підтвердженням його кредитоспроможності (п. 8 Порядку). Наприклад, відповідно до ч. 4 ст. 74 БК України «держава не несе відповідальності за борговими зобов'язаннями Автономної Республіки Крим і територіальних громад». Відповідно, діяльність із погодження проекту рішення про надання місцевої гарантії має контрольний характер. Відповідно до ч. 2 ст. 74 надання місцевої гарантії вважається погодженим, якщо Міністерством фінансів України рішення не прийнято протягом одного місяця з дня надходження документів на погодження [2]. Цікавою є позиція Т.А. Крушельницької та Ю.А. Матвеевої, які позитивно визначають «спрощення процедури надання місцевих гарантій і здійснення запозичень від міжнародних фінансових організацій шляхом запровадження принципу «мовчазної згоди» у разі неотримання висновку Мінфіну протягом місяця з дня подання заявки» [16] Проте є й інша сторона «медалі» – кредитор (бенефіціар у відносинах місцевої гарантії) сподівається на належний державний фінансовий контроль Мінфіну за додержанням законодавства, і таке «самоусунення» не сприяє атмосфері взаємної довіри та не убезпечує кредиторів від наявності ряду фінансових ризиків.

Отже, лише після погодження з Міністерством фінансів України надання місцевої гарантії відбувається підготовка проекту рішення про місцевий бюджет, в якому закріплюються положення про граничний обсяг надання місцевих гарантій і повноваження щодо їх надання з урахуванням положень ст. 17 БК України [ч. 2 ст. 76, 2]. Граничні обсяги надання місцевих гарантій і загальний граничний обсяг місцевого боргу та гарантованого місцевого боргу, встановлені в рішенні про бюджет відповідного міста (бюджет Автономної Республіки Крим), надалі мають бути враховані під час розгляду відповідною міською радою чи Верховною радою АРК проекту рішення про надання місцевої гарантії.

Висновки. Можна визнати, що інститут місцевих гарантій активно розвивається, відбувається становлення його законодавчих засад і вже напрацьовано практику їх надання. Підготовчий етап процесу надання місцевих гарантій передбачає одержання кредитного рейтингу територіаль-

ною громадою міста (Автономною Республікою Крим) та/або суб'єктом комунального сектору економіки, підготовку інвестиційного проекту та ініціювання надання місцевої гарантії, включення до прогнозу місцевого бюджету положень щодо індикативних прогнозних показників місцевого боргу та гарантованого Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста боргу, які містять показники майбутніх місцевих гарантій, підготовку проекту рішення надання місцевої позики, проходження перевірки цих проектів і проекту договору про місцеву гарантію в Міністерстві фінансів України, та підготовку проекту рішення про місцевий бюджет, де закріплюється граничний обсяг надання місцевих гарантій і повноваження щодо їх надання. Правові засади надання місцевих гарантій переважно закріплені в БК України, який тісно взаємодіє з іншими законодавчими актами, при цьому між ними є певна суперечність: 1) якщо БК України як підставу надання місцевої гарантії визначає інвестиційний проект, то в інших законах передбачено, що місцева гарантія може бути надана для забезпечення виконання мирової угоди, укладеної між комунальним підприємством і кредитором, забезпечення виконання зобов'язань теплопостачальних і теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії тощо, що виникає потреба узгодження положень таких законів і розширення підстав, закріплених у БК України; 2) у БК України та інших законах не визначено чітко суб'єкта ініціювання підготовки рішення про надання місцевої гарантії. Також вважаємо, що обов'язковій кредитній рейтинговій оцінці мають підлягати територіальні громади міст (Автономна Республіка Крим), які вступають у відносини взяття місцевих запозичень чи надання місцевих гарантій, і доцільно доповнити ст. 4-1 Закону «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» окремим абзацом, де закріпити такий обов'язок.

Література

1. Європейська хартія місцевого самоврядування (м. Страсбург, 15 жовтня 1985 р.). URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036.
2. Бюджетний кодекс України від 8 липня 2010 р. № 2456-VI. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/print1443617528865648#n348>.
3. Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії: Закон України від 3 листопада 2016 р. № 1730-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1730-19>.
4. Порядок залучення запозичень (кредитів) комунальними підприємствами міста для реалізації інвестиційних проектів: Рішення виконавчого комітету Вінницької міської ради від 21 лютого 2014 р. № 409.

URL: <http://www.vmr.gov.ua/Docs/ExecutiveCommitteeDecisions/2014/№409%2021-02-2014%20Про%20затвердження.pdf>.

5. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18 вересня 1991 р. № 1560-XII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>.

6. Про державну допомогу суб'єктам господарювання: Закон України від 1 липня 2014 р. № 1555-VII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1555-18>.

7. Про затвердження критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для забезпечення розвитку регіонів та підтримки середнього та малого підприємництва: постанова Кабінету Міністрів України від 7 лютого 2018 р. № 57. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/57-2018-p>.

8. Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні: Закон України від 30 жовтня 1996 р. № 448/96-ВР. – URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/448/96-вр>.

9. Про схвалення Концепції створення системи рейтингової оцінки регіонів, галузей національної економіки, суб'єктів господарювання: розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2004 р. № 208-р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208-2004-p>.

10. Рекуненко І.І., Котляревський О.В. Роль муніципальних облигацій на ринку місцевих запозичень. Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: «Економічні науки». 2009. Вип. 22: в 2 ч. Ч. II. С. 40–44.

11. Берадзе Г., Берадзе К. Муніципальні облигації України. Ринок цінних паперів: Вісник Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку. 2002. № 11. С. 67–75.

12. Агентство S & P оновило кредитний рейтинг України. Сьогодні. 23 Квітня 2018 р. URL: <https://ukr.segodnya.ua/economics/enews/agentstvo-sp-obnovilo-kreditnyy-reyting-ukrainy-1132863.html>.

13. Ковалко Н.М. Кредитна рейтингова оцінка держави: вітчизняні реалії сьогодення. Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики. 2017. В. 1 (22). С. 321–327. С. 323. URL: <http://fkd.org.ua/article/viewFile/110047/105455>.

14. Порядок надання місцевих гарантій, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 14 травня 2012 р. № 541. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/541-2012-p>.

15. Кузнецов А., Самойлова О. Методичні рекомендації для муніципалітетів. Залучення банківського фінансування для виконання проектів з енергоефективності та відновлювальних джерел енергії (листопад 2017 р.). К.: 2017. 26 с. С. 20. URL: http://bioenergy.in.ua/media/filer_public/21/16/2116b8de-21d4-4e9c-8a00-316700fed662/mpifin.pdf.

16. Noel M. Building Sub-national Debt Markets in Developing and Transition Countries. World Bank, 2000.

17. Крушельницька Т.А., Матвеева Ю.А. Формування бюджетів об'єднаних територіальних громад в умовах децентралізації. Публічне управління та митне адміністрування. 2015. № 2 (13). URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/vamcudu_2015_2_25.pdf.

Анотація

Буряк І. В. Правове регулювання етапу підготовки до прийняття рішення про надання місцевої гарантії. – Стаття.

У статті висвітлено результати аналізу правових засад підготовки до прийняття рішення про надання міськими радами та Верховною радою Автономної Республіки Крим рішення про надання місцевої гарантії.

Висвітлено основні вимоги законодавства щодо інвестиційного проекту, який мають право готувати суб'єкти комунального сектору економіки для ініціювання надання місцевої гарантії. Проаналізовано питання кредитного рейтингу територіальної громади міста та Автономної Республіки Крим, такі підготовчі дії, як формування прогнозу місцевого бюджету, проекту рішення про надання місцевої гарантії та проекту рішення про місцевий бюджет у частині визначення граничного обсягу надання місцевих гарантії. Запропоновано зміни до законодавства.

Ключові слова: місцева гарантія, інвестиційний проект, кредитний рейтинг територіальної громади міста, погодження надання місцевої гарантії, рішення про надання місцевої гарантії.

Аннотация

Буряк И. В. Правовое регулирование этапа подготовки к принятию решения о предоставлении местной гарантии. – Статья.

В статье отражены результаты анализа правовых основ подготовки к принятию решения о предоставлении городскими советами и Верховной Радой Автономной Республики Крым решения о предоставлении местной гарантии. Освещены основные требования законодательства относительно инвестиционного проекта, имеющего право готовить субъекты коммунального сектора экономики для инициирования предоставления местной гарантии. Проанализированы вопросы кредитного рейтинга территориальной общины города и Автономной Республики Крым, такие подготовительные действия, как формирование прогноза местного бюджета, проекта решения о пре-

доставлении местной гарантии и проекта решения о местном бюджете в части определения предельного объема предоставления местных гарантий. Предложены изменения в законодательстве.

Ключевые слова: местная гарантия, инвестиционный проект, кредитный рейтинг территориальной общины города, согласование предоставления местной гарантии, решение о предоставлении местной гарантии.

Summary

Buriak I. V. Legal regulation of the stage of preparation for the decision to provide a local guarantee. – Article.

The article highlights the results of the analysis of the legal principles of preparation for the decision to grant the city councils and the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea a decision on the provision of a local guarantee. The main requirements of the legislation concerning the investment project, which have the right to prepare the entities of the municipal sector of the economy to initiate the provision of the local guarantee, are covered. The issues of the credit rating of the territorial community of the city and the Autonomous Republic of Crimea are analyzed, such preparatory actions as the formation of the forecast of the local budget, the draft decision on the provision of local guarantees and a draft decision on the local budget in terms of determining the limit on the provision of local guarantees. The changes to the legislation are proposed.

Key words: local guarantee, investment project, credit rating of the territorial community of the city, approval of the local guarantee, decision to provide a local guarantee.